

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120209316
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120209316.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu A. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. X, XXX XX W., t.č. bytom F. M. XXX, XXX XX K., proti žalovanému W., B., so sídlom W. XX, XXX XX A., J.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátkou JUDr. Katarína Hegedúšová, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, o zaplatenie 929,82 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 9Csp/138/2020-51 zo dňa 19. októbra 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch I. a III..

II. Odmieťa odvolanie proti výroku II..

III. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 929,82 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 97,84%, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 09.06.2013, do 10.06.2013, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 16Csp/1/2018-237 zo dňa 09.04.2019 rozhodol tak, že prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.649,12 Eur s prísl., všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a druhým výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení bolo uvedené, že žalovaným poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov a žalobca bol povinný vrátiť iba istinu poskytnutého úveru. Preplatenie istiny vo výške 4.649,12 Eur je bezdôvodným obohatením žalovaného na úkor žalobcu. Žalobca sa podanou žalobou domáhal sumy primeraného finančného zadosťučinenia predstavujúcej

20% z celkovej priznanej sumy bezdôvodného obohatenia a rovnako aj zákonný úrok z omeškania z uvedenej sumy, nakoľko žalovaný do dňa podania žaloby ani napriek výzve dlžnú sumu nevrátil.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v prejedávanom prípade možno konštatovať, že zo strany žalobcu došlo k iniciovaniu súdneho konania z dôvodu vrátenia mu sumy bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným dodávateľom finančnej služby na jeho úkor a v tomto konaní bol plne úspešný. Uviedol, že súčasné znenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. zakladá nárok na finančné zadosťučinenie už pri úspešnom uplatnení porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi bez toho, aby sa vyžadovala čo i len potencionálna ujma. Mal za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Pokiaľ ide o znenie relevantného § 3 ods. 5 zákona má za to, že nie je viazaný doslovným znením zákona a výklad podaný žalovaným nie je správny. Doslovné znenie síce jazykovým výkladom zvädza k tomu, že porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom alebo osobitnými predpismi sa musí udiť kumulatívne z dôvodu použitia zlučovacej spojky „a“ ale iba jazykový výklad však k správneému výkladu právnej normy nestačí. Uviedol, že žalovaný vo vzťahu k žalobcovi porušil minimálne nasledujúce zákonné povinnosti, a to že inkasoval úroky, na ktoré nemal právny nárok a zmluva neobsahovala RPMN. Ďalej uviedol, že pri neexistencii kritérií pre určovanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia má za to, že pre jeho výšku môže byť podstatnou aj suma, o ktorú sa dodávateľ chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. Ak dodávateľ sa chcel obohatiť o sumu 4.649,12 Eur, mal finančné zadosťučinenie v sume 929,82 Eur za primerané. Vo vzťahu k požadovaným úrokom z omeškania poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR R-22/2019, pričom mal za to, že aj rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi z dôvodu, že jeho výška je vecou voľnej úvahy súdu, je rozhodnutím konštitutívnym a preto úroky z omeškania priznať nemožno.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca požadoval zaplatenie sumy 929,82 Eur + 10,31 Eur (5,00% ročne úrok z omeškania za čas od 31.07.2020 do dňa rozhodnutia súdu 19.10.2020), spolu 940,13 Eur a priznaná mu bola suma 929,82 Eur. Úspech žalobcu - 98,92%, úspech žalovaného - 1,08, čistý úspech žalobcu a jeho nárok na náhradu trov konania - 97,84 %.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že má vedomosť a rešpektuje rozhodnutie Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 16Csp/1/2018 zo dňa 09.04.2014 a má za to, že rozhodnutie má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Vzhľadom na okolnosti prejedávaného prípadu považuje priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva. Ďalej mal za to, že konajúci súd je povinný na skutkový prípad aplikovať ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka a odmieta tvrdenia žalobcu, ktoré majú evokovať stav, že spôsobil svojím konaním žalobcovi nemajetkovú ujmu, a preto pri posudzovaní svojho konania žiada dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych, európskych predpisov. Mal za to, že pri rozhodovaní o nároku žalobcu za účelom zabezpečenia spravodlivosti je potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu, a to konkrétne aj na konanie žalobcu, ktorý v kontraktačnom procese konal ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, nemal k nim žiadne výhrady, zavazoval dodržiavať sa ich a podpisom prehlásil, že si zmluvu prečítal a že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni a ani za nápadne nevýhodných podmienok. Niet pochýb o tom, že žalobca je priemerným spotrebiteľom a v dôsledku definície Súdneho dvora nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na jeho strane, keďže bol pri uzatváraní zmluvy dobre informovaný, avšak ľahostajný, preto uvedenému konaniu nemožno priznať právnu ochranu priznaním primeraného finančného zadosťučinenia. Uviedol, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a žalobca neodôvodnil jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo-právneho vzťahu medzi nimi. Poukázal na to, že žalobca nijakým spôsobom netvrdil a nepreukázal, že si nespĺnil svoju poučovaciu povinnosť a ani nepreukázal a nevysvetlil, v čom má primeranosť primeraného finančného zadosťučinenia spočívať. Uviedol, že ochrana spotrebiteľa

bola dovŕšená vydaním rozsudku, čím bola žalobcovi poskytnutá dostatočná súdna ochrana. Nie je mu zrejme na základe akých skutočností si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie. Rovnako mal za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na predchádzajúce konanie neprimerane prísne a je ďalej toho názoru, že žalobcovi žiadna ujma nevznikla, a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Uviedol, že priznanie požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak, to však nepredstavuje daný prípad. Poukázal na to, že žalobca žiadal celkovo štrnásťkrát o úver, preto s ohľadom na opakované ľahostajné konanie žalobcu, výška uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia nezodpovedá svojmu účelu, teda pôsobiť preventívne naprieč existujúcimi spotrebiteľskými vzťahmi. V danom prípade nie je jeho priznaním naplnená jeho preventívna funkcia a nie je ho za daných okolností možné považovať za primerané a spravodlivé, pretože ide len o duplicitné uplatnenie a priznanie sumy finančného zadosťučinenia. Uviedol, že žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval v čom spočívala nemajetková ujma, teda nie je zrejme aká ujma mu bola spôsobená. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie rozhodnutie. Zároveň žiadal úhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

7. K odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril tak, že toto považuje za nesprávne, pričom prakticky kopíruje procesnú obranu žalovaného obsiahnutú v jeho jednotlivých predchádzajúcich písomných podaniach. Odkázal na svoje predchádzajúce podania, v ktorých sa uvedenou problematikou podrobne zaoberá a vysvetľuje prečo jednotlivé argumenty žalovaného nie je možné uznať za správne. Ďalej uviedol, že s argumentáciou žalovaného nesúhlasí, túto je potrebné považovať za zavádzajúcu a nezohľadňujúcu aktuálnu právnu úpravu a ani rozhodovaciu prax v obdobných konaniach, pričom uviedol, že žiadny právny predpis nikde nedefinuje ako podmienku vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie skutočnosť deklarovanú žalovaným, a to tú že porušenie práva nie je možné napraviť inak. Uvedené si žalovaný buď domyslel alebo prebral z právneho ustanovenia, ktoré nie je možné aplikovať a upravuje odlišný nárok z iného záväzkového vzťahu. Argumentácia žalovaného nápadne navodzuje dojem o výklade týchto právnych noriem, ktoré však s prejednávaným prípadom nesúvisia a takéto tvrdenia sú v rozpore s ust. § 3 ods. 5 zákona, nakoľko na vznik takéhoto práva sa explicitne vyžaduje jedine úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti na súde. Taktiež nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že nárok nie je možné priznať, nakoľko už pôvodné rozhodnutie súdu má dostatočný sankčný charakter, nakoľko predmetné ustanovenie nepredstavovalo sankciu ako to žalovaný nesprávne uvádza, ale bolo nájdením práva - uvedením (spotrebiteľského) vzťahu do právneho súladu. Vo vzťahu k tvrdenému nepreukázaniu existencie ujmy uviedol, že žalovaný podsúva len vyfabulované podmienky, pre ktorých nesplnenie nemá mať nárok na primerané finančné zadosťučinenie, čo je v rozpore s platným a účinným ust. § 3 ods. 5 zákona, keďže jediná platná a účinná právna úprava preukázanie vzniku a existencie takejto ujmy ako podmienky pre priznanie tohto nároku nevyžaduje. Konštatoval, že zo strany spotrebiteľa právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok na priznanie žalobou požadovaného nároku zo strany súdu. V uvedenej otázke odkázal aj na niektoré rozhodnutia súdov, ktoré potvrdzujú jeho argumentáciu. Vzhľadom na uvedené je tak zrejme, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné považovať za vecne správne. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správne a priznal mu plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobcu vyjadril tak, že aj naďalej trvá na svojich predchádzajúcich podaniach a vyjadreniach, a to najmä na odvolaní zo dňa 12.11.2020.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v časti nie je dôvodné a v časti je ho potrebné odmietnuť.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil, aby došlo k naplneniu tejto odvolacej námietky.

13. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

14. Podľa § 355 ods. 1 C.s.p., proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyučuje.

15. Podľa § 359 C.s.p., odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

16. Podľa § 386 písm. b) C.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

17. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

18. Inštitút primeraného zadostučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto

podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobcoví mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z poslednej vety uvedeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodíť, že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej predmetným zákonom alebo osobitnými právnymi predpismi a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti.

19. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj dožadovanie vydania bezdôvodného obohatenia. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú teda formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodíť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevylučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je potom možné považovať konanie žalobcu, ktorý po zaviazaní žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia si uplatnil aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie za neodôvodnené.

20. Spornou v predmetnom prípade bola taktiež výška priznaného primeraného finančného zadosťučinenia žalobcu. Žalovaný mal za to, že už rozsudkom v pôvodnom konaní bola sama o sebe poskytnutá dostatočná súdna ochrana a priznanú výšku finančného zadosťučinenia nie je možné v žiadnom prípade považovať za primeranú a spravodlivú, nakoľko ide o duplicitné uplatnenie a priznanie finančného zadosťučinenia. Odvolací súd sa preto zaoberal preskúmaním, či priznanie finančného zadosťučinenia v celej žalobcom požadovanej výške súdom prvej inštancie bolo dôvodné a správne.

21. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, pričom to bol práve žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predostrel žalobcovi na podpis formulárovú zmluvu, ktorá neobsahovala všetky obligatórne náležitosti požadované zákonom, ako to bolo konštatované v rozsudku súdu prvej inštancie sp. zn. 16Csp/1/2018-237 zo dňa 09.04.2019. Je teda zrejme, že žalovaný požadoval od žalobcu plnenie zo zmluvy, ktorá nebola v súlade so zákonom, čím sa bezdôvodne obohatil. Takéto konanie bolo nepochybne spôsobilé privodiť žalobcovi ako spotrebiteľovi ujmu. Žalobca ako spotrebiteľ tak na uzatvorenú zmluvu zaplatil žalovanému viac a v prípade, aj by sa v základnom konaní nedomáhal vydania bezdôvodného obohatenia, bol by ukrátený o uvedenú sumu, ktorú na poskytnutý úver preplatil. Uvedené skutočnosti tak v konečnom dôsledku mali za následok to, že žalobca bol v základnom konaní úspešný a ďalej sa mohol samostatnou žalobou domáhať aj práva na primerané finančné zadosťučinenie. Na strane druhej žalobca v podanej žalobe a ani v priebehu prvoinštančného konania netvrdil a ani nepreukázal vznik takej ujmy (najmä psychickej), resp. takú intenzitu spôsobenej ujmy, ktorá by bola spojená so správaním samotného žalovaného v súvislosti s domáhaním sa vymoženia plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca poukázal iba na skutočnosť existencie právoplatného rozsudku v základnom konaní a na okolnosti podania žaloby.

22. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti má aj odvolací súd za to, že súdom prvej inštancie priznaná výška finančného zadosťučinenia, ktorú si žalobca uplatnil vo výške 929,82 Eur, t.j. len vo výške 20% z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia je primeraná, zohľadňuje všetky okolnosti a osobitosti predmetného prípadu a vo vzťahu k žalovanému bude pôsobiť dostatočne odradzujúco, pričom na strane žalobcu nebude plniť funkciu finančného obohatenia, či majetkovej škody.

23. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny súvisiaci výrok o trovách konania.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. v napadnutom výroku I. a v súvisiacom výroku III. ako vecne správny potvrdil.

25. Žalovaný podal odvolanie aj voči výroku II., ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti žalobcom požadovaného úroku z omeškania z priznanej sumy primeraného finančného zadosťučinenia.

Odvolačný súd v tomto smere poukazuje na to, že Civilný sporový poriadok vo svojich ustanoveniach nezveruje každej strane sporu právo podať riadny opravný prostriedok, ale toto právo priznáva len tomu, v koho neprospech bolo rozhodnutie vydané. Rozhodnutie v neprospech strany sa prejavuje buď ako neúspech vo veci samej alebo ako neúspech v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre stranu sporu ujmu. Právo podať odvolanie teda nie je dané tej strane konania, v neprospech ktorej rozhodnutie súdu nevyznelo, a ktorá takýmto rozhodnutím nebola dotknutá na svojich právach.

26. V predmetnom prípade súd prvej inštancie druhým výrokom zamietol žalobu v časti uplatneného úroku z omeškania zo sumy primeraného finančného zadosťučinenia. Odvolačný súd tak zdôrazňuje, že odvolaním napadnutý II. výrok rozsudku nie je v konečnom dôsledku vydaný v neprospech žalovaného, ale v neprospech žalobcu, keďže došlo k zamietnutiu časti ním požadovaného nároku. Z uvedeného tak vyplýva, že výrok II. rozsudku nebol vydaný v neprospech žalovaného, čo znamená, že žalovaný nebol oprávnený v zmysle vyššie cit. ust. § 359 C.s.p. na podanie odvolania voči uvedenému výroku.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolačný súd konštatuje, že odvolanie vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozsudku bolo podané neoprávnenou osobou, a preto ho bolo potrebné v zmysle ust. § 386 písm. b) C.s.p. v tejto časti odmietnuť.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolačný súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v rozsahu 100%. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).